

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput IV. De seditione quae orta est propter Pauli ordinationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Thracia est Episcoporum, ad quos ut A
pote finitimos ordinatio pertinebat.
Verum ut reliqui fere omnes affirmant,
ob testimonium Alexandri, cuius in lo-
cum successit, ab Episcopis qui tum forte
Constantinopoli morabantur, ordi-
natus est. Nam Alexander annos jam
natus octo & nonaginta, ex quibus tres
ac viginti in Episcopatu fortissime trans-
egerat, cum ex hac vita migratus es-
set, interrogantibus eum Clericis cui-
nam post ipsum committenda esset Ec-
clesia: Si virum, inquit, pietate prædi-
tum, simulque idoneum ad docendum
quaritis, habetis Paulum: si hominem
ad res lœculares & ad colloquendum
cum judicibus apum inavultis, potior
est Macedonius. Et utrumque quidem
testimonio Alexandri ornatum fuisse
conscientur etiam Macedoniani. Ve-
rum ad res agendas & ad dicendum in-
structiorem fuisse Paulum affirman: piæ
autem ac religiosæ vitæ testimoniū
tribuunt Macedonio: Paulum contrā
delicias ac solitiori vitæ indulſisse ca-
lumniantur. Ex illorum igitur confes-
ſione, Paulum discretissimum fuisse appa-
ret, & in Ecclesia cum summa laude do-
cuisse. Ad varios autem fortunæ casus
& ad colloquendum cum potentiori-
bus, non recte comparatum illum fuisse,
res ipsæ testantur. Nullas enim adver-
ſariorum infidias discussit, perinde ac
facere solent ii, qui in hujusmodi rebus
solertes sunt. Immo vero quamvis
multitudini admodum carus eset, ta-
men fraude eorum qui fidem in Nicæna
Synodo stabilitam eo tempore rejic-
bant, multas pertulit calamitates. Ac
primo quidem quasi turpiter vixisset in-
simulatus, Ecclesia Constantinopolita-
na ejecitus est. Tandem vero in exilium
iussus esse deportari: ubi etiam per insi-
dias eorum qui cædem ei machinaban-
tur, crudeliter strangulatus interisse di-
citur. Verum hæc quidem posteriori
tempore contigerunt.

A θεάκην ἱερεῖας, οἷς ᾧ γέτοσιν χρονία
διεφερεν αἰς δὲ πολὺς ἔχει λόγος, μαρτυρεῖ
ἀλεξανδρεῖς οὐ διεδέξατο, εἰχδεδομένη τῶν
τῶν ἐνδημεύσιων τῇ πόλει ἐπισκοπον. οὐ δέ
οὐλώκαι συνέπονταί γάρ αντικαθίστανται
δέ οὐ, εἰ τέτων δέ εἰκοσι τρεῖς στῇ πόλει
αὐτοῖς σιαγχύνειν οὐ, επέδη τελείω
ἔμεττος, πινακομόρων διετέλεστον καὶ πεντή-
τινον μὲν αὐτὸν ἐπιλεπτόν τελοῦ ὑπέληπτον
μὴ ἀγαθὸν τὰ θεῖα, διδαχῆς τοι γειτονεῖαν
ζητεῖτε, ζεῖτε, ταῦτα εχεῖτε εἴ τοις τοι
τεργυματακούσασιν τὰς τάσσουσιν τὸν δέσποιν
ἀμείνων μακεδόνας· αὐτὸν ἐκάτερον μιση-
τυρεῖται καθάδεξανδρεῖς, καὶ οἱ μακεδόνες
ἐπανέται συνομολογεῖσι τοῖς δέ τα
γματακούσας λόγος δένοντα γειτονεῖαν τον
τὸν παῖδον. τελοῦ δέ τοῖς τοις βίοις μαρτυρεῖ
μακεδόνιον αὐτοῖς θεῖαν τοῖς
φίλοις καὶ βίοις αὐτοῖς φίλοις λαταρί-
σαντος φίλοις γενεῖται ἐκ τῆς τέτονος
γίας, εἰλόγιμον αὖτε γεγένηται τὸν πα-
λον, καὶ επὶ ἐπικληποῖς διδάξαι λατηρί-
τεροῖς τοις τεργυματακούσασιν τοις βίοις, καὶ τοῖς
στιλαστῶν εἰ δυνάμει, φαντασίαν εἰσηγεῖ
ναι μαρτυρεῖται τὰ τεργυματακούσασιν
ἐπιβελλεῖν τῶν ἐπαναστάτων αὐτοῖς, εἰ τοις
τοις τεργυματακούσασιν δένεται, διέλυσεν αὐτοὺς
τὸν τὸ πλήθυς ἵπερφυῶς φίλων
κακῶς ἐπαθεῖ, σκαιωεῖται τὸν τοιούτον
μήρων τὸν τοιούτον τοιούτον καρδῆσαι δύγμα-
κούσα μήρη προτάται, οὓς μὴ δια βεβαιωθεῖται
φίλοις ὑπομένεις, ἡξελύθη τῆς ὑπέληπτος
καντακενιτεπόλεως τελετῶν δέ καὶ τοιούτων
εἰσαν οἰκεῖ κατεδικεῖσθαι, εἰ καὶ τετένεται
δεινῶς διαίγχοντες λέγεται, μηχανιστα-
νων αὐτοῖς φόνον τῶν ἐπιβελλεῖν, αὐτοὺς δέ
ὑπερεον συνέρχεται.

CAPUT IV.

Kap. 4.

*De seditione qua orta est propter Pauli
ordinationem.*

Tunc vero ingens tumultus ex hac
ordinatione ortus, Constantinopolitanam Ecclesiam occupavit. Nam
quamdiu superstes fuit Alexander,

Ἐντὸς τῷ νῦν διατάσσεται τὴν χρεοντα-
γίην ταραχὴν τελοῦ ἐπικληποῖς κανεῖται
νεπόλεως ἐργεῖται τοις τεργυματακούσασι-

ε πολλοῖς ταῖρροῖσιν ἦγον ὅσοι οἱ δρεῖ
εφερόντες καὶ τρεψάντες ὁ λαὸς βλέπω
ποντοῦ, καὶ τὸ Θεῖον ἐδόξαζον· καὶ μάλιστα
μὲν τηλείστην δρεῖς συμφερόν, ὃν εἴτε
ληπτανεῖν, ὡς εἰπῆται, καὶ θεούλειαν Τῆ
σουν ταῖς αἰλεξανδρεῖς αἰξέταις· εἴτε δὲ εἴτε
ληπτος, δικῆς διακερδεῖν τὸ πλῆθος· εἰς
κεῖδας δογματων εἰς τὸ φανερεγνυκατίσιαν
κυρικῶν· πικρὴ δὲ γένησις, τοῖς μὲν οἱ αρείες
γέλεται, μακεδόνιον χρεοτονεῖσθαι τοῖς δὲ ομοίω-
σιον τῷ τατελεῖ τὸν γονδόξαζεται, παῖδες
παικοπεῖν· καὶ τότο ἐπεισεῖται μὲν δὲ τηλε
παιλέα χρεοτονίαν, παιχνίδιον δὲ οὐ βασι-
λεῖς, ἐπυχεγγέτει δημοψήμοντος· εχαλέπταινεν,
οὐδαίσι τοις ἐπιτοκοπτοῖς ἐπιλογύτεισον· οὐδὲ
πιολεῖται τε τῷ τρεψάντες παῖδες αἰπεχθανο-
μένον, σωσόντες κατίστασι, τὸν μὲν αἰπεώσατε
τοις ἐπικληνοῖσις· δισεβίων δὲ τῷ νικομηδείας
επιτοκόπω τὸν κωνσταντινοπόλεως Θεόνον
παρεδώκε.

A Ariani quidem parum fiduciae ac libertatis habuere: populus vero defixis in illum oculis, nutum ejus sequebatur, Deoque laudes dicebat, maxime post insperatam ARI calamitatem: quem per divinam ultiōnēm eo quem diximus modo imprecationibus Alexandri extinctum fuisse credebat. Post obitum autem Alexandri, plebs in duas partes divisa, palam ad opinionē contentiones & ad pugnam usque prorupit. Et Arianis quidem, studium fuit ut Macedonius ordinaretur: Homōsiāni contrā, operam dabant ut Paulus crearetur Episcopus; idque tandem prævaluit. Ceterum post ordinationem Pauli, cum Imperator in urbem venisset, aberat enim tunc cum fieret ordinatio: id factū permoleste tulit, quasi Episcopatus homini indigno commissus fuisse. Perque infidias eorum qui Paulo erant infensi, Synodo convocata, illum quidem Ecclesia expulit: Eusebio vero Nicomedia Episcopo sedem Constantinopolitanam tradidit.

KeO. 6.

CAPUT V

πει της σάρτησης μεσικής σωμάτης, ήτις καθείλπι μὲν ἀφε-
ποντος γρηγόρων διάντησης αὐτοῦ ἡ πει τὸν δύο εὐθείων
τῆς πίστης ἡ πει τῶν ευμφαντιστῶν αὐτοῖς,

C De particulari Synodo Antiochia congregata,
que Athanasium quidem depositus : Gregorium
vero in eius locum substitutus. Item de diabibus
fidei expositionibus, & quinam illis con-
senserint.

Καὶ οἱ μὴ τίδες τρεῖς, εἰς αὐτόχθονας
τῆς συνεισαὶς ἡπέν. ἥδη δὲ ζεσεγαθεῖσις
τὸς εἰδάσ εἰκαλποῖσις, λεῖψε γένεται καὶ καλ-
λίστεροι φυῖαι· επιτρέψειν κανταύλῳ Θ., υπάρχε-
ντες αὐτῷ πρόσωποι κανταύλῳ τῷ ταῦλῳ οἱ
κατομέναι πρέστατο, εἰς καυρὸν ἐδοξεῖ τοῖς αὐτῷ
ταῦλοις, ταῦλαι τόποι σπερχάζοι, συν-
έσθιον θρέαδ· οἱ δὲ Στέτε, καὶ ἔτεροι τῶν Τά-
μων Φερονιώτων αὐτοῖς εἰς ἀνενίκουτα καὶ
τελειωτες ἐπισκόπες, τολμαχούσεις εἰς
αὐτόχθονας αὐτῷ Θ. τρεῖς φάσις μὲν ὡς ἐπὶ¹
αὐτοφερούσας εἰναι· επὶ μεταπομόστα τῶν ἐν τηλείαις
δέξιαις ἥγετο δὲ τελικῶτα τῆς αὐτοχθόνων
εἰκαλποῖσις πλάκηλῷ Θ. μὲν διφέροντο· τεμ-
πλον δὲ τῷ ηὔνελον Διόποτε τῆς κανταύλης τοῦ
μεγαλού τελευτῆς· ἐπεὶ δὲ πάλιν οἱ εἰσω-
ποτοις αὐτῷ Θ. παρεῖ δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς
κανταύλῳ Θ., ἥγανάκτεν οἱ πλεύεις, καὶ διενώς
αὐτανάσιον ἐπικηλώθει, οἵτινες ποιῶσι δύναται

His confectis, Imperator Antiochiam Syriæ perexit. Ubi cum absoluta esset Ecclesia amplitudine simul ac pulchritudine excellens, quam Constantinus dum in vivis esset, administrō usus Constantio filio, & dicare cœperat, Eusebianis jampridem hoc molinibus, opportunum id tempus visum est ad Synodum colligendam. Iste igitur cum aliis ejusdem opinionis fautoribus, simul omnes septem & nonaduenta Episcopi, variis ex locis Antiochiam tunc temporis convenerunt: specie quidem ut Ecclesiam recens adificatam dedicarent: re ipsa autem, sicut exitus declaravit, ut decreta Nicæni Concilii abrogarent. Praerat tunc Antiocheni Ecclesiæ post Euphronium Flaccillus. Annus autem quintus volvebatur ab obitu Constantini Magni. Cum ergo universi Episcopi convenienter, & Imperator ipse Constantius adeset, complures eorum indignari cœperunt, & Athanasium graviter accusare, quod sacerdotalem legem quam